

Sygn. akt I C 680/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kazimierz Firlej
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Sikora

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2017 roku w Suchej Beskidzkiej

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. K.

przeciwko A. A. w. F. z siedzibą w S., działającej przez (...) S.A. Oddział w P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. A. w. F. z siedzibą w S., działającej przez (...) S.A. Oddział w P. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 6.107,71 zł. (sześć tysięcy sto siedem złotych 71/100):

- z ustawowymi odsetkami od dnia 24 kwietnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 306 zł (trzysta sześć złotych) z tytułu części opłaty od pozwu i kwotę 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) z tytułu kosztów zastępstwa prawnego;

4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) z tytułu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt I C 680/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej

z dnia 24 stycznia 2017 r., sygn. akt I C 680/15

Pozwem wniesionym do Sądu w dniu 11 lutego 2015 r. (k. 4) powód Ł. K., działając przez pełnomocnika (pełnomocnictwo k. 8), wniósł o zasądzenie od pozwanego A. A. w. F. z siedzibą w (...) S.A. Oddział w P. kwoty 7 153,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 marca 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 28 stycznia 2013 r. ok. godz. 14:30, na ul. (...) w S., kierujący pojazdem marki S. (...), nr rej. (...), nr polisy: (...) A. D., M. S. (1) podczas włączania się do ruchu ze stromego zjazdu, wpadł w poślizg i uderzył w prawidłowo poruszający się pojazd marki C. (...), nr rej. (...), kierowany przez powoda. Ze zdarzenia uczestniczy kolizji spisali oświadczenie, określając jednocześnie powstałe uszkodzenia pojazdu. Pojazd został odholowany przez B. Ż. zajmującego się pomocą drogową. W zdarzeniu uczestniczyła także pasażerka pojazdu powoda – I. S..

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi sprawcy i zarejestrowana pod nr 13. (...). Koszt naprawy samochodu powoda wyceniono na 7 153,04 zł. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania wskazując, że zgromadzone w procesie likwidacji szkody informacje przeczą wersji wydarzeń podanych przez uczestników kolizji. Mimo licznych odwołań nie zmienił swojego stanowiska.

Datę, od której powód żąda odsetek określono na podstawie przypuszczalnego terminu wypłaty odszkodowania przez pozwanego. Kosztorys sporządzono w dniu 5 marca 2013 r., 14-dniowy termin wypłaty kończył się w dniu 19 marca 2013 r.

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 lipca 2015 r. (k. 35) pozwany A. A. w. F. z siedzibą w (...) S.A. Oddział w P., działając przez pełnomocnika (pełnomocnictwo k. 39), wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Pozwany zaprzeczył, aby był zobowiązany do zapłaty kwot dochodzonych pozwem. Pozwany zaprzeczył, aby do powstania uszkodzeń w pojeździe powoda doszło w deklarowanych przez powoda okolicznościach. W toku podjętych czynności likwidacyjnych pozwany ustalił, że zakres i charakter uszkodzeń pojazdów mających brać udział w kolizji nie korelują ze sobą geometrycznie. W strefie położenia tarczy koło samochodu marki C., w części czołowej, S. oprócz rury ochronnej, nie posiada na tyle sztywnego elementu, który mógłby spowodować uszkodzenie zawieszenia C.. Rura ochronna nie posiada uszkodzeń polegających na jakichkolwiek trwałych deformacjach plastycznych. Dokonane przez pozwanego badanie występowania kompatybilności śladów uszkodzeń na karoseriach pojazdów w rozumieniu wzajemnego odpowiadania sobie pod względem wysokości, kształtu, energii niezbędnej na spowodowanie uszkodzeń i podobieństwa śladów, także rozległości oraz zgodności z zaprezentowanym modelem zdarzenia wykluczyło możliwość powstania uszkodzeń pojazdu C. w kolizji z samochodem S.. Ponadto pojazd sprawcy szkody – S., trzy miesiące przed przedmiotową kolizją w dniu 8 października 2012 r., uczestniczył w zdarzeniu drogowym, co może oznaczać, że po zdarzeniu tym nie został naprawiony. Pozwany zakwestionował również wysokość szkody w pojeździe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2013 r. o godz. 14:30 na ul. (...) w S. kierujący pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) – M. S. (1), podczas włączania się do ruchu ze stromego zjazdu, wpadł w poślizg i uderzył w prawidłowo poruszający się drogą z pierwszeństwem przejazdu pojazd marki C. (...), nr rej. (...), kierowany przez powoda, który wracał z pracy.

W C. z przodu, na miejscu pasażera siedziała teściowa powoda – I. S.. W S. natomiast wraz M. S. (2) jechała jego żona E. S..

W dniu zdarzenia miały miejsce duże opady śniegu. Droga była oblodzona, pokryta błotem pośniegowym.

M. S. (1) uderzył swoim samochodem w prawą stronę pojazdu powoda. Ze zdarzenia uczestniczy kolizji spisali oświadczenie, wskazując jednocześnie widoczne uszkodzenia pojazdu, tj. uszkodzenie prawego przedniego błotnika, zderzaka, lampy i opony z felgą.

W pojeździe M. S. (1) odpadł zderzak, który został przez M. S. (1) następnie przed odjazdem z miejsca zdarzenia schowany do bagażnika.

Dowód: pismo z dnia 28 stycznia 2013 r. (k. 16), opinia z dnia 11 kwietnia 2016 r. (k. 80), cz. zeznania świadka B. Ż. (k. 65/2), zeznania świadka M. S. (1) (k. 66), zeznania świadka I. S. (k. 66/2), zeznania powoda (k. 66/2)

Pojazd powoda został zabrany na lawecie przez B. Ż. prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie pomocy drogowej i napraw powypadkowych z siedzibą w Z..

Dowód: cz. zeznania świadka B. Ż. (k. 65/2), zeznania świadka I. S. (k. 66/2), zeznania powoda (k. 66/2)

Na skutek zderzenia z pojazdem M. S. (2) uszkodzeniu mogły ulec tylko elementy nadwozia. Nie mogło dojść do uszkodzenia podwozia. Pojazd powoda przed zdarzeniem nie był pełnosprawny. C. posiadał pęknięty drążek kierowniczy, bez związku z przedmiotowym zdarzeniem, który spowodował uszkodzenia prawej strony zawieszenia pojazdu.

Uszkodzenia pojazdu C. korelują z uszkodzeniami pojazdu S. oraz przebiegiem zdarzenia w zakresie uszkodzeń prawej przedniej strony nadwozia z wyposażeniem. Uszkodzenia pojazdów korelują ze sobą w zakresie elementów blaszanych C. (błotnik przedni, drzwi), które zostały uszkodzone orurowanym przednim zderzakiem S.. Pozostałe uszkodzone części są z tworzywa i ulegają łatwo popękaniu przy niedużych naprężeniach udarowych, stad ich uszkodzenia mogą być różne.

Koszt naprawy samochodu marki C. (...) w wyniku zdarzenia z dnia 28 stycznia 2013 r., w tym rozmiaru i rodzaju szkód oraz wszelkich kosztów poniesionych z tym zdarzeniem to kwota 6 107,71 zł netto.

Dowód: dokumentacja fotograficzna (k. 54), opinia z dnia 11 kwietnia 2016 r. (k. 80), opinia uzupełniająca z dnia 11 sierpnia 2016 r. (k. 109), opinia uzupełniająca z dnia 21 października 2016 r. (k. 122-123)

Pojazd M. S. (1) był ubezpieczony u pozwanego A. A. w. F. z siedzibą w (...) S.A. Oddział w P., występującego pod nazwą handlową A. D., nr polisy: (...).

Dowód: pismo z dnia 28 stycznia 2013 r. (k. 16)

Powód zgłosił przedmiotową szkodę pozwanemu, która została zarejestrowana pod nr 13. (...). Pozwany odmówił powodowi wypłaty odszkodowania, wskazując, że na podstawie posiadanych opinii i dokumentów wykluczono, by do szkody mogło dojść w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody. Szkada została oszacowana na kwotę 7 153,04 zł.

Dowód: kosztorys (k. 9-10), pismo pozwanego z dnia 24 kwietnia 2013 r. (k. 11), informacja o stanie sprawy (k. 12), pismo powoda z dnia 23 listopada 2013 r. (k. 13-13/2)

Pismem z dnia 4 grudnia 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 8 798,24 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe C. (...) o nr rej. (...) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia zapłaty, powiększoną o koszty holowania pojazdu w wysokości 442,00 zł. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko oddalając w całości roszczenie powoda.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 4 grudnia 2013 r. (k. 14-14/2), pismo pozwanego z dnia 10 stycznia 2014 r. (k. 15-15/2)

Pojazd M. S. (1) marki S. (...), nr rej. (...), uczestniczył wcześniej, w dniu 8 października 2012 r., w innym zdarzeniu drogowym.

Dowód: pismo z (...) z dnia 12 lutego 2013 r. (k. 52-53/2)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na powołanych dowodach.

Opinia biegłego mgr inż. J. K. z dnia 11 kwietnia 2016 r. (k. 80) była przez pełnomocnika pozwanego kwestionowana pismem z dnia 12 maja 2016 r. (k. 87-88), który jednocześnie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej

dr inż. R. P., którą załączył (k. 89-91). Sąd zwrócił się do biegłego o ustosunkowanie się do podniesionych zarzutów (k. 107), w związku z czym biegły sporządził opinię uzupełniającą z dnia 11 sierpnia 2016 r. (k. 109). W odpowiedzi na opinię uzupełniającą, pismem z dnia 14 września 2016 r. (k. 115-117/2), pełnomocnik pozwanego wskazał, że opinia uzupełniająca jest niepełna i pozbawiona merytorycznej argumentacji. W rezultacie ww. biegły sporządził kolejną opinię uzupełniającą z dnia 21 października 2016 r. (k. 122). Pełnomocnik pozwanego pismem z dnia 15 listopada 2016 r. (k. 129) po raz kolejny zarzucił opinii niepełność i brak merytorycznej argumentacji, wnosząc o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii nowego biegłego sądowego (k. 133). Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, sąd rozpoznający sprawę powinien zażądać dodatkowej opinii innych biegłych, jeżeli występuje rozbieżność, niezupełność lub niejasność opinii, a materiał dowodowy nie daje podstawy do oparcia się wyłącznie na opinii jednego biegłego. Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. O ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające dotychczasową opinię lub co najmniej poddające ją w wątpliwość. W przeciwnym wypadku powołanie kolejnego biegłego niepotrzebnie wydłużałoby postępowanie wbrew zasadzie ekonomiki procesowej. W ocenie Sądu opinia biegłego mgr inż. J. K. z dnia 11 kwietnia 2016 r. wraz ze sporządzonymi przez niego opiniami uzupełniającymi była pełna i logiczna, biegły posiadał odpowiednią wiedzę i kwalifikacje. Biegły w sposób wyczerpujący odniósł się do zarzutów pozwanego. Ponadto ustalony przez niego przebieg zdarzeń pozostawał w zgodzie z zeznaniami przesłuchiwanymi w sprawie bezpośrednich świadków zdarzenia, w tym sprawcy - M. S. (1).

Zdaniem Sądu również prywatna opinia, przedstawiona przez pozwanego, nie mogła skutecznie podważyć wniosków przedstawionych w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu przez biegłego sądowego. Dokument prywatny wyraża stanowisko strony i tak też winien być traktowany. Tzw. opinia prywatna tj. sporządzona na zlecenie jednej ze stron, nie jest opinią biegłego sądowego. Opinia prywatna nie ma tak doniosłego znaczenia jak dowód z opinii biegłego, którego w danej sprawie ustanowił sąd. Tego typu opinie obarczone są wadą braku wiarygodności i obiektywizmu wynikającego chociażby z odpłatnego stosunku, jaki łączył zamawiającego z opiniującym. W efekcie powyższego przyjąć w realiach niniejszej sprawy należało, że opinia prywatna, złożona przez pozwanego, nie mogła stanowić środka dowodowego służącego do weryfikowania opinii biegłego wyznaczonego przez Sąd. Przeciwnie, to właśnie opinie prywatne dają się weryfikować poprzez poddanie ich pod ocenę biegłym sądowym. Dlatego też Sąd nie dał wiary przedłożonej przez pozwanego analizie szkody z dnia 18 kwietnia 2013 r. (k. 44-45/2), opinii z dnia 24 lipca 2015 r. (k. 46-51) oraz opinii uzupełniającej z dnia 10 maja 2016 r. (k. 89-91) w zakresie w jakim stwierdzały, że uszkodzenia samochodów ze sobą nie korelują i nie mogły powstać w okolicznościach deklarowanych przez uczestników zdarzenia.

W dalszej kolejności wskazania wymaga, że Sąd nie dał wiary świadkowi B. Ż. w zakresie w jakim twierdził, że koszt naprawy pojazdu powoda stanowił kwotę ok. 8 000,00 zł. Twierdzenia te pozostawały bowiem z sprzeczności z kosztem naprawy oszacowanym w opinii biegłego mgr inż. J. K., którą Sąd z powyżej wskazanych względów podzielił w całości. Ponadto biegły do opinii z dnia 11 kwietnia 2016 r. załączył szczegółową kalkulację naprawy pojazdu marki C. (...), która nie budziła zastrzeżeń Sądu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Dz.U. z 2016 r. poz. 2060

t. j.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Bezspornym w ramach niniejszego postępowania było, że w dniu zdarzenia pojazd M. S. (1) był ubezpieczony u pozwanego. Pozwany kwestionował natomiast same okoliczności zdarzenia mającego mieć miejsce w dniu 28 stycznia 2013 r. wskazując, że uszkodzenia biorących w nim udział pojazdów ze sobą nie korelują. Ponadto pojazd M. S. (1) brał udział w innym zdarzeniu drogowym około 3 miesiące wcześniej, po którym zdaniem pozwanego mógł nie zostać naprawiony. Twierdzenia pozwanego nie mogły się jednak ostać w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym popartej zeznaniami świadków opinii biegłego, której wnioski Sąd w całości podzielił.

Zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do odszkodowania, jeżeli zachowanie posiadacza pojazdu wyrządzającego szkodę było zawinione. W ocenie Sądu z zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, że do powstania szkody z dnia 28 stycznia 2013 r. doszło z wyłącznej winy kierującego samochodem osobowym marki S. (...) – M. S. (1), który podczas włączania się do ruchu ze stromego zjazdu, nie zachował należytej ostrożności na oblodzonej jezdni i wpadając w poślizg uderzył w prawidłowo poruszający się drogą z pierwszeństwem przejazdu pojazd marki C. (...), stanowiący własność powoda Ł. K..

Na skutek zdarzenia uszkodzeniu uległa prawa przednia strona nadwozia C. z wyposażeniem. Uszkodzenia pojazdu C. korelowały z uszkodzeniami pojazdu S. w zakresie elementów blaszanych C. (błotnik przedni, drzwi), które zostały uszkodzone orurowanym przednim zderzakiem S..

Mając na względzie cały zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał powództwo za trafne co do zasady, ale nieuzasadnione co do wysokości wskazanej w pozwie.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Świadczenie zobowiązanego nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych.

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6 107,71 zł stanowiącą oszacowany przez biegłego koszt naprawy netto pojazdu C. (...), biorąc pod uwagę tylko te uszkodzenia, które były wynikiem zdarzenia z dnia 28 stycznia 2013 r. C. posiadał bowiem pęknięty drążek kierowniczy, bez związku z przedmiotowym zdarzeniem, który spowodował uszkodzenia prawej strony zawieszenia pojazdu.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 k.c., stanowiący, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie do art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek nie została umownie ustalona należą się odsetki ustawowe. Za początkowy moment naliczenia odsetek Sąd przyjął dzień 24 kwietnia 2013 r., na który datowane jest pismo strony pozwanej odmawiające przyznania powodowi świadczenia, w związku z tym, że zdaniem pozwanego do zdarzenia nie doszło. Mając na względzie, przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. w znowelizowanym brzmieniu, obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r., należało okres, za który powód żądał odsetek podzielić na dwa okresy, tj. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 1 045,00 zł, Sąd oddalił powództwo.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie powołanych przepisów, orzekł jak w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powództwo zostało uwzględnione w 85,39 %. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 306,00 zł z tytułu części opłaty od pozwu (5% z 6 108,00 zł) i kwotę 1 217 zł z tytułu kosztów zastępstwa prawnego (w tym opłata skarbową od pełnomocnictwa), ustalonych na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 461 t. j.), jak w pkt 3 sentencji wyroku oraz od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197,00 zł z tytułu kosztów zastępstwa prawnego (w tym opłata skarbową od pełnomocnictwa), zgodnie z § 6 pkt 2 powołanego wyżej rozporządzenia, jak w pkt 4 sentencji.

Powód uiścił zaliczkę na opinię biegłego w wysokości 500,00 zł, natomiast pozwany wpłacił zaliczkę w kwocie 1 000,00 zł. Koszt opinii wyniósł łącznie 1 119,05 zł. Pozwany winien zatem, zgodnie z wynikiem postępowania w sprawie, ponieść koszt opinii w wysokości 955,55 zł (1 119,05 zł x 85,39%), natomiast powód w wysokości 163,50 zł (1 119,05 zł x 14,61%). Po prawomocności zwrócona zostanie powodowi przez Sąd kwota 336,50 zł (500,00 zł – 163,50 zł), a pozwanemu kwota 44,45 zł (1 000,00 zł – 955,55 zł) z tytułu nadpłaconej zaliczki.